

וּסְמִיךְ לִי אֵם עַל תּוֹדָה. וְאֵם וְהָא מוֹקֵמִין נֶה כר' יְהוּדָה וְר' יְהוּדָה לֹא דְרִישׁ סְמוּכִים אֲלָא בְּמִשְׁנָה תּוֹרָה כְּדֵאִתָּא בְּצִירִים יְבֻמוֹת (דף טז. ד.) וְר"ל דְּלֹא סְמוּכִים מִמֶּנּוּ דְרִישׁ אֲלָא וְר"י מוֹסִיף עַל עֵינֵי רֵאשׁוֹן כְּדֵמֵיב (וּקְרָא ו) חֹמֶת תּוֹרָה זִכָּה הַשְׁלֵמִים^א :

נמנו וגמרו המקדש בחלקו בין קדשי קדשים
ובין קדשים קלים לא קידש ורב אמר עדיין
היא מחלוקת אמר אביי כוותיה דר' יוחנן
מסתברא ⁶דנתיא *מנין שאין חולקים מנחות
כנגד זבחים ת"ל ¹ וכל מנחה אשר תאפה
בתנור ² לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלק
מנחות כנגד זבחים שלא קמו תחתיהם
בדלות אבל יחלקו מנחות כנגד עופות שהרי
קמו תחתיהן בדלות ת"ל ¹ וכל נעשה
במרחשת לכל בני אהרן תהיה ² יכול לא
יחלקו מנחות כנגד עופות שהללו מיני דמים
והללו מיני קמחים אבל יחלקו עופות כנגד
זבחים שהללו והללו מיני דמים ת"ל ¹ ועל
מחבת יכול לא יחלקו עופות כנגד זבחים
שהללו מעשיהם ביד והללו מעשיהם בכלי
אבל יחלקו מנחות כנגד מנחות שהללו והללו
מעשיהם ביד ת"ל ² וכל מנחה כלולה בשמן
לכל בני אהרן יכול לא יחלקו מחבת כנגד
מרחשת ומרחשת כנגד מחבת שזו ³ מעשיהם
רכים וזו מעשיהם קשים אבל יחלקו מחבת
כנגד מחבת ומרחשת כנגד מרחשת שהללו
והללו מעשיהם קשים אי נמי מעשיהם רכים
ת"ל ² וחורבה לכל בני אהרן תהיה יכול לא
יחלקו ³ בקדש הקדשים אבל יחלקו בקדשים

אִישׁ חוֹרֵק וּמִפִּי בַעַר מוֹם. לֹא
מֵהֵב נִפְקָא אֵלָּא מִקְרָא
אַחֲרֵינָא דְכַתִּיב (וִיקָרָא ו) כֹּל זָכֹר
לִרְבוֹת בְּעַל מוֹסִי וְלֹא אֲזַטְרִיךְ לֶהֱךָ
דְּרֵשָׁא דְהֵבָא אֵלָּא לִוְמָר כִּי שְׂאִין כְּהֵן
קָטָן חוֹלֵק וּמִפִּי מֵס:
וּקְאָמֵר דְּרֵית בְּהָ דִּין חֲזוּקָה
בַּעַל פִּירוּשׁ שְׂאִינִי יוֹכֵל

לִטְוֹל מִמּוֹן אַחֵר שֶׁל חֲצִירוֹ כְּדִמְפָּשׁ
בְּצִיּוּתָא אֲבָל אִין לִפְרָשׁ אִין דִּין
חֲלוּקָה כָּלל אִפִּי מִיְיָה וְזִיָּה דֵּהָא
אֲשַׁכְּחֵן בְּכִמָּה דְּרֻבְחִין חֲלוּקָה גְּבִי
קִדְשִׁים כְּדִמְתֵּן פִּרְקָא שׂוֹאֵל (צַחַת דָּף
קמח: a) מְטִילִין חֲלָשִׁים בְּקִדְשִׁים וּבִפְ"ק
דְּפִסְחִים (דָּף ע: a) נְמִי הִגִּיעִנּוּ כְּפֹל
וּכְפֹל לֵיתֵּי בֵּין דִּין חֲלוּקָה אִינוּ יָכוֹל
לְקַשֵּׁי בֵּין אִשֶּׁה דֵּהָא בִּזְאָא מִלְּיָא:

מֵאֵי חוֹרֶקֶין חוּמְשִׁין. כְּלוּמַר לְעוֹלָם
אֵין צוּ דִין חִלּוּקָהּ וְהֵאֵי חוֹלְקִין
חִלְקוּ הַמְגִיעוּ קְאָמַר וּכְשֶׁאִינוּ מְגִיעַ
לוֹ כִּי אִם מַעֲט חוּמָּף חֵלֶק חֲצִירוֹ
וְאוֹכְלוֹ כְּדִקְמִי סִיפָא מַעֲשֶׂה בְּאֶחָד
שֶׁחֲטָף חֵלֶק חֲצִירוֹ וְאִם כִּיּוֹן שֶׁדִּרְכָן
לְחִטּוֹף אֲמַאי קָרוּ לִהְיוֹת חֲמֵנָן טַפִּי
מֵאֲחֵרִים וְיִלְּפִי שֶׁחֲטָף חֵלֶק הַגֵּרֶגֶר
כְּמוֹתוֹ אֲבָל הָאֲחֵרִים לֹא הֵיוּ חוּמְשִׁין
אַלָּא מִחֵלֶק הַנְּעוּשִׁין כְּשֶׁמוֹשְׁכִי דִּיעָם:
אִיבָר

ל תודה כשם שאין חולקין
איש באיש חולק אפי' בעל
ר' יהודה והוא קאמר דלית
לא תניא וזה תניא הצנועים
לקים חוטפים כדקתני סיפא
קוראין אותו בן חמזן עד
אלהי פלמני מיד רשע מכף
דרשו משפט אשרו חמוץ:
ברי' ר' מאיר ר' יהודה אומר
לי אמר רב אחא בריה דרבא
ין מפרי העץ לה' הוא קדש
שר דכתיב ⁷ כן תרימו גם אתם
לא כתיב ביה לה' והיה חלה
מקודשת דלא כתיב ביה קדש
ה לכם ותנן המקדש בפירות
מה דכתיב ¹⁰ קדש ישראל לה'
ודשת ההוא בישראל כתיב
ולא

קלים ת"ל² אִישׁ כִּאֲחָיו וּסְמִיד לֵה' אִם³ בְּקִדְשֵׁי קִדְשִׁים כִּךְ אֵין חֻלְקִים בְּקִדְשִׁים קִל מוֹם וְאֵין הַקְמָן חֻלְק וְאִפ' תֵּם⁴ סִתֵּם סִפְרָא בַּה דִּין חֻלּוּקָה כִּלְל ש"מ אִמֵּר רַבָּא וְכִרְבּ מוֹשְׁכִין אֵת יְדֵיהֶם וְהִגְרַנְרִים חֻלְקִים מְאִי מַעֲשֶׂה בִּאֲחֵד שְׁחָטַף חֻלְקוּ וְחֻלְק חִבְרוּ וְה' יוֹם מוֹתוֹ אִמֵּר רַבָּה בַּר רַב שִׁילָא מְאִי קְרָא מַעוֹל וְחוּמוֹץ⁵ רַבָּה אִמֵּר מַהֲכָא⁶ לְמַדּוּ הֵימָּן מַעֲשֶׂר שְׁנֵי בֵין בְּשׁוּגָג בֵּין בְּמוֹזִיד לֹא קִידֵּשׁ שׁוּגָג לֹא קִידֵּשׁ מוֹזִיד קִידֵּשׁ⁷ וְכו': מִנָּא הֵי מַשְׁמִיָּה דְּגִמְרָא⁸ וְכֹל מַעֲשֶׂר הָאָרֶץ מְזֻרַע ה' לֵה' לֵה' הוּא וְלֹא לְקִדְשׁ בּוֹ אִשָּׁה הָרִי תְרוּמַת כֹּס תְרוּמַת ה' וְתֵנן⁹ הַמִּקְדֵּשׁ¹⁰ בְּתִרְוּמָה מְקוּדָּשֶׁר דְּכֹתִיב בָּהּ¹¹ תִּתְּנוּ לֵה' וְתֵנן¹² הַמִּקְדֵּשׁ בְּתִרְוּמוֹ וְהָרִי¹³ שְׁבִיעִית דְּכֹתִיב בָּהּ¹⁴ יִּיבֹל הוּא קִדֵּשׁ ה' שְׁבִיעִית מְקוּדָּשֶׁת דִּלֹּא כֹתִיב בִּיה' לֵה' וְהָרִי תִּרְוּמָה¹⁵ תְּבוֹאוֹתוֹ וְתֵנן הַמִּקְדֵּשׁ¹⁶ בְּתִרְוּמָה

שמעון הצדיק נשתלחה צרכה בלחם
 ימים וכל כהן המגיעו כפול המגיעין
 ון המגיעו קאמר כיון דנשתלחה צו
 אחר אלמלא אית צה דין חלוקה
 לקין חלקו המגיעו קאמר וכשאינו
 ו המגיעו קאמר וצדוק שיהיה
 אשור חומד גרסיין הכא אללא
 שגורה בפי בני בית המדרש: דלא
 וואו. כל תרומות במשמע וחלה נמי
 ביציעים מקודש. דקתני (עלי דף ג:)
 אל כפי. והם קרוים קדש לה':
 ולאו

ידיהם ממנו. גדי לחם הפנים תניח^א ארבעים שנה ששי
צבע יש אוכל ומוסרי מכאן ואילך שעתלחה מארה בלחם
די והגרגרין חולקין. וקס"ד להאי חולקין לאו ליטול
דרך עילוי מניה חלקו לחבירו וטוטל כנגדו במקומו
ממנו הוא. ומשיני עולם אין זו דין חלקה ומאי
דמנן במעכת סוכה (דף ע"ג) הנכסים חולקין בלפון
אשרו חמור. החמור די הנגזל להצילו מיד עשוקו;
קין לתובע תחלה: **משמיה דגמרא.** כך נקבעה בגמרא
ת"י שזה עליה הוא: והרי חלה דו' וטנן המקדש בזה
ז' ערסותיהם חתנו לה' תרומה: וטנן המקדש בפריות
ן אחיות מקודשות הא נכריות מקודשות: **הואו צ**

לדמי למיכאז כל מנחה כנגד כל מיני
אזהרה תהיה למא לא לפרוש כל מיני
מנחות: **ס"ז ועל מחצת וגו'.** אם
אינו ענין למנחות כנגד **ז** זבחים שאין
מינן תניהו ענין לזבחים ועופות:
ויכול לא מיעט הכתוב אלא שלא
יחלקו עופות כנגד זבחים והדין
נותן שהעופות מעשיהן ציד מליקה
צפורין והזבחים מעשיהן צבלי
בסבין: **מחצת ומרמשת.** כלים היו
במקדש וכל המנחות הנקמאות
טעונות לוג שמן. ומחצת כפה ואינה
עמוקה **ז** ומתוך שהיא רחבה ופכה
הסולת מתפשט **ח** וכולו והאור שורף
את שמנה לפיכך מעשיהן קשים
ומרמשת עמוקה ואין האור שורף
את השמן לפי שצננע בעציו ההלכות
לפיכך מעשיהן רכים: **אבל יחלקו**
מחצת כנגד מחצת. טול אחת חלקי
במנחת **ט** ראובן ואני אטול חלקך
במנחת שמעון: **ויכול לא יחלקו.**
קרבן כנגד חצירו בקדשי קדשים כמו
מנחה אבל יחלקו קרבן כנגד חצירו
בקדשים קלים לדית **כגו** זביחה
בגוייה ויכול למכור חלקו בקרבן זה
בשביל זה: **איש כאחיו.** למעוטי
קטן: **אפי' בעל מוס.** שאף הם היו
מתלעים בעלים **ז** ומפשיטים ומנחמים
ושוחטים: **ספרא.** תורת כהנים והא
בתורת כהנים איתא אלמא לית בה
דידן שאר הלכות בעליו לדמים
ושמעין מינה דלאו ממנו הוא אלא

משלחן גבוה הוא דזכו: **הַלְנוּעִין מוֹשֶׁה**
הפנים וכל כהן המגישו כזית יש אורכו
מושבין ידיהם ממנו דלא מהני להו
מאירה כפול למאי חזי אלא חולקת
ועל כרחק ה' י' יהודה היא דלא
שהו לו חוטף חלק חצירו ואוכלו. ו'
זכרה: **מאי קרא**. דחמאן לשון חמכא
צבא קמא (דף מו:) ^ט גבי מנין שש
דכיון לה'. מלמד ששהא שלו אבל ת
תרומה היא דכתיב (במדבר טו) מרא
ושל שביעית יהיה ואמרו חכמים

[illegible]

תורה אור השלם

1. וְכֹל מִנְחָה אֲשֶׁר
תֹּאכְלָה וְתִשְׂתֶּה וְכֹל עֲשֵׂהָ
תִּהְיֶה: וְהָיָה לְךָ מִנְחָה
לְכֹל הַמִּקְרִיב אֹתָהּ לֹא
יִקְרָא יָד: 2.
3. וְכֹל מִנְחָה בְּלֹלָה
בִּשְׁמֵן וְהִרְבָּה לְכֹל בְּמִי
אֲחֹרַי תִּהְיֶה: אִישׁ
בְּחֹדָיו: 4.
5. אַם עַל תִּזְדָּח יִקְרִיבֶנּוּ
הַמִּקְרִיב עַל זֶבֶח הַתּוֹדָה:
וְלֹחֹת וְחֵלֶם בְּחֹלֹת:
בִּשְׁמֵן יִקְרִיב: מִצֹּחַ
מִשְׁחִים בְּחֵלֶם וּסְלֹת
מִשְׁבֶּבֶת בְּחֹלֹת בְּלֹלָה
בִּשְׁמֵן: 6.
7. אִלֹּהִי פִלְטִי מִיַּד
רָשָׁע מִכָּפַר מַעֲוֵל וְחוֹמֵץ:
תִּחְלִים עָלַי
8. לְמֹדוֹ הֵיטֵב דָּרֹשׁ
מִשְׁעֵט אֲשֶׁר הָמוּץ
שִׁטְעוֹ: יְהוָה רִיבֹ
אִלְמָנָה: 9.
10. כֹּחַ עֲשֵׂה הָאָרֶץ
וְזֹרַע הָאָרֶץ מִפְּרִי הָעֵץ
וְלֹא תֶהְיֶה לָּהּ: 11.
12. וִיקָרָא כֹל
13. כֹּחַ תִּרְמֹנִי אֲנִי מִכָּל
תְּרֹמוֹת יְיָ
14. מִשְׁתִּירִים אֲשֶׁר חֲקוּ
מִזֶּמֶת בִּי שְׂאֵרָל וְנִתְחַם
מִמֶּנּוּ אֵת תְּרֹמוֹת יְיָ
לְאֶחָיו בְּדָחַק:
15. מִרְאשֵׁי עֲרֹמִיתִים
תִּתְּנוּ לָהֶם: תְּרֹמָה
מִבְּדֵר טוֹ כֹּחַ
16. כֹּחַ יוֹבֵל הוּא דָּשׁ
תִּהְיֶה לָּכֵן מִן הַשָּׂדֶה
תֹּאכְלוּ אֶת הַבְּרִיאָה:
17. וִיקָרָא כֹּחַ
18. קֶשֶׁת יִשְׂרָאֵל לָהּ:
19. רִאשֵׁית הַבְּרִיאָה כֹּל
אֲבֵלֵי יִשְׂרָאֵל רָשָׁה תָּבֹא
אֵלֵיהֶם נָא: 20.

ירמיהו ב ג

קמז א מ"י פ"י מהל'
מעשה הקרבנות
הלכה טו:
קמז ב מ"י שס ה"י"
[ופ"ו מהל' ציאת
מקדש ה' יצ]:

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה נמנו וגמרו
עמדו למנין:

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

א. וגומ' (ו)אם על
תודה יקריבנו. תוס' טו.
(ועי' מהרש"ל).

תום' ר"י הזקן

דגמרא. כך נקבעה בבית
המדרש ושגורה בפי
התלמידים.